

[Ib Christensen]

ningsinitiativer, og dér mener vi ikke – i modsætning til, hvad man kunne få indtrykket af af udenrigsministerens tale – at NATO er et velegnet instrument. Såvel NATO- som Warszawa-pagten er skabt til krigsførelse eller i hvert fald til en militær konfrontations- eller trusselspolitik, de er ikke skabt til nedrustning. Man kan ikke forlange af generaler, at de sådan set skal øve vold på sig selv og foreslå deres egen indsats og militære ressourcer nedtrappet. Derfor synes jeg, det er meget dårligt, at freds- og afrustnings- og nedrustningsforhandlinger i praksis også oftest overlades til militære eksperter; man må fra politisk side have mere hold på disse ting.

Vi mener naturligvis heller ikke, at De europæiske Fællesskaber har nogen som helst opgaver på dette område, og vi mener også, det er farligt at lave nye blokke ved, at EF er ved at få en fælles udenrigspolitik med dertil hørende afsvækning af sikkerhedspolitikken. Det er aldeles uacceptabelt, og det er noget, som det danske folk aldrig har sagt ja til.

Derimod mener vi, at Danmark kan gøre en indsats med hensyn til freds- og nedrustnings- og afrustningsbestrebelse sammen med de øvrige nordiske lande, der i disse spørgsmål står os nærmere end de andre lande, jeg her har nævnt.

Det tredje, vi mener, er, at De Forenede Nationer bør styrkes traktatmæssigt med hensyn til stemmeretsreformer osv. på lang sigt, men da det ikke er gennemførligt foreløbig, så i hvert fald på den måde, at Danmark loyalt retter sig efter de vedtagelser, der sker i De Forenede Nationers sikkerhedsråd, og i øvrigt styrker De Forenede Nationer på alle de måder, vi nu formår, fordi FN på lang sigt er det eneste håb, vi har.

Det fjerde, vi mener, er, at vi må – og det har relation til det, jeg var inde på før – vise større åbenhed over for Nord-Syd-dialogen. Vi må fordømme og vende os imod De europæiske Fællesskabers protektionistiske handelspolitik og stå for en mere frihandelsvenlig linje, som vi kunne gøre uden medlemskab af EF. Så længe vi er medlemmer af EF, må vi i højere grad, end det i dag sker, markere en åben holdning over for samhandel med den fattige verden, for en af årsagerne til nøden i den fattige verden er den afspærringspolitik, som EF og andre rige handelsområder i disse år foretager med ødelæg-

gende virkninger for de fattige landes muligheder for gennem industrialisering af hæve sig selv op.

Vi må også afvise ethvert forsøg på, som regeringen har været inde på, at gennemføre nedskæringer i stigningstakten i vores bistand til udviklingslandene. Selv om Danmark endnu har en pæn position blandt de lande, der har opfyldt FNs målsætninger, bør vi ikke blive stående ved det, men også ansøge u-landsbistanden ud fra en sikkerhedspolitisk vurdering, hvad regeringen også gør i teorien, men hvor man altså har været tilbageholdende eller i hvert fald ikke har undladt at prøve på at foretage en vis begrænsning.

Endelig vil jeg for det femte sige, at for vores medvirken til en forsvarsordning er kardinalpunktet, at vi får gennemført frivillighed fuldt ud – det er i hvert fald vores mål – i forsvarret. Ganske afgørende og væsentlige indrømmelser til vores krav om frivillighed vil være en forudsætning for vores medvirken i en eventuel nulløsning. Om de andre ting er vi parate til at forhandle, men en indrømmelse af helt kontant og væsentlig karakter på det område er altså en forudsætning. Når ministeren i sin redegørelse siger, at man håber på en bred løsning med hensyn til en ny forsvarsordning, håber jeg, det ikke skal tages som udtryk for, at regeringen udelukkende tænker i mandatmæssig henseende, for hvis den gør det, betyder det, at man vil lave en forsvarsordning, som medfører nogle realstigninger, som der måske nok er et bredt parlamentarisk flertal for, hvis socialdemokratiet går med, men som der ikke er folkelig dækning for. Derfor kan der bag en forsvarsløsning med f. eks. 85 mandater, hvor der ikke er flertal imod, måske være bredere opbakning i befolkningen. Det er der noget der tyder på, og det synes jeg regeringen skal have med i sine overvejelser.

Jeg synes som sagt, at regeringens stilling med hensyn til stationeringspolitikken er noget uklart, fordi regeringen opererer med en uklarhed angående definitionerne af, hvad der egentlig er fredstid. For at bidrage til en klaring deraf vil jeg tillade mig at fremsætte et forslag til motiveret dagsorden, som jeg går ud fra at regeringen kan støtte; det kan i hvert fald bidrage til at støtte dens parlamentariske basis på disse helt fundamentale områder, hvis den kan acceptere det, og det vil